

ДІЛО

Виходить щодня рано

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ**
Львів, Ринок ч. 10, П. пов.
Конто почт. шваб. 143332.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполудням
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 650 зол.
За границею:
В Америці: 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 75 літ., Німеччині 750 мар.,
Польщі 100 злот., Чехо-
словацкій 100 к. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 лев, Австрії
750 ш. — Зміню адреси: 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 28-26.
в СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Обезпечуйте своє життя і
життя своїх родин виключно
в Товаристві

„КАРПАТІЯ“
(25084) ЛЬВІВ, Руська 18. —3

На тихі села.

Львів, 1. липня 1928.

Перед двома днями скінчився шкільний рік у всенародніх і середніх школах, а вчора почали опорожнюватися й викладові салі високих шкіл. З тісних шкільних будинків, із задурманних міст перетомлена мо-
лодь розлідається по селах і хуторах, на вільні простори, на ясні зорі, на тихі води, на „мир хреще-
ний“.

На двомісячний протяз часу мо-
лодь виривається з тісних рамок сучасної школи, додаємо — польської школи, яка для української мо-
лоді є чимсь посереднім між шко-
лою і каварною, і то часто навіть шко-
лою з українською викладовою мо-
вою. На протязі двох місяців наша мо-
лодь заживе іншим, відмінним жит-
тям під рідною стріхою, в се-
мейному колі, в рідних селах між
своїм народом.

Час вакацій є частинним перело-
мом, є виходом з одного середови-
ща, з одного світа і входом в дру-
гий, зі світа напів або й зовсім чу-
жого у світ власний, від якого су-
часна школа під Польщею відриває
нашу молоді. І цей перелом, що є
одночасно поворотом, наводить на
нас низку рефлексій на тему школи
і молоді, школи і громадянства, вза-
мовідносин між поколіннями. Пе-
ред нами вастирливо виривають пи-
тання: Чим є сучасна польська і по-
польська школа для нашої молоді,
що вона їй дає і що від неї забирає?
Чи та школа є життєва, творча, чи
являється обмеження і мертвиза? Як
покоління продукує нам та кузня о-
світи і науки? Наше чи чуже, а що
найменше відчужене? Якими ідеями
перенята наша молоді та якими іде-
алами вона живе? Чи існує нероз-
ривний зв'язок, розуміється, прогрес-
ивно-еволюційний між молодим і
наймолодшим поколінням з одного
боку і середнім та старшим з дру-
гого?

Таких питань можна уставити
дові, предовгі колюмини, але відпо-
вісті — признаємося до цього —
на них важко. Бо — правду кажучи
— між старшим і молодим по-
колінням зв'язок дуже слабкий. Ми
нишній молоді не знаємо як слід, а
вона не знає, а деколи й не хоче
знати нас. Зновуж наші педагоги,
які вже — так казатиб — з уряду
стоять близько молоді різко коли
забирають голос в цій преназній
справі.

Батьки і діти та ріжниця в їх сві-
тогляді, в розумінні життя й його
маніфестацій — це явища природні.
Навіть булоб неприродно і невідгідно
а ходом життєвої еволюції, колиб
діти невідлично наслідували батьків.
Однак контакт між ними все є ко-
нечний і невідлично потрібний. Тим
часом у нас ані старше покоління
не цікавиться молодію, ані молоді
жителям старшого покоління. Часа-
ми тільки принцидіо чуємо нарікан-
ня на молоді або якесь лавадницько-
анекдотичне відношення до старших
при односторонній атрофії громадян-
ського перу у молоді.
Коміж старше покоління зайняте

своїми біжучими клопотами й бо-
ротьбою за злиденне існування, ма-
ло уваги присвячує молоді, коли во-
но її майже не знає, а тимсамим і не
має на неї майже ніякого впливу, то
під якими впливами, під сонцем я-
ких морально-духовних проміннів ви-
ростає та молоді, що прийде по нас
до рішучого голосу в громадсько-
му житті? Бож прецінь молоді не
творить свого, герметично замкну-
того світа, тільки мусить сприймати
якісь ідеї, мусить піддаватися я-
кимсь впливам.

Будьмо щирі і скажім собі правду,
що ми не відчуваємо співучастя мо-
лоді в нашому житті. Перед війною
(в 1912 р.) всіх українських студен-
тів у цілій Австрії разом з теолога-
ми було 1.200 душ. Було розвінча-
но студентське життя, йшли змаган-
ня між молодію всяких напрямків і
світоглядів з одного боку та моло-
ді і старшим громадянством з дру-
гого. Громадянство намагалось
впливати на студентство, але й не
меншим, як не більшим, був вплив
молоді на цілість громадського жит-
тя в ділянці освітньо-культурній і по-
літичній. Тепер у Польщі маємо ра-
зом з теологами до 3.500 студентів,
а в цілій Європі (поза межами Ра-
дичини) до 5.000 студентів, себ-
то в Польщі майже три рази більше,
як перед війною в Австрії, а чотири
рази більше на території середньої
Європи, як було перед війною. А
праця і вплив тієї молоді навіть не
є третинною чи четвиртинною праці і
впливу на громадське життя перед-
воєнного студентства. Що більше!
Організація українського студент-
ства обертається в дуже вузьких і
тісних рамках (прожиточно-еконо-
мічні справи) і майже не виявляє
тенденцій вийти поза них. Не гово-
римо вже про освітньо-культурну й
громадянсько-політичну діялку,
аже нпр. львівське студентство не
має навіть власного хору, хоч у
львівських високих школах студіює
до 2.000 студентів і студенток. Про
старші ріжниця середньо-шкільників,
яких кількість майже подвоїлася у
порівнянні з передвоєнним часом,
навіть не говоримо. А коли в дохо-
дять до нас які чутки про життє-
буття молоді, про її думи і мрії, то
в них часто пробиваються нотки, які
різко сповінують нас радощами.
Молоді не лише не підготовляється
до життя (це вже не її вина, а ви-
на школи і старшого громадянства),
не лише не цікавиться новими про-
блемами, не лише нехтує
інтелектуально-духовними справами,

але часто й не вміє поправно висло-
вовуватися по українськи. Молоді,
особливо жіноча, залюбки говорить
якимсь українсько-польським мо-
ляком.

Не будемо тут розглядати всіх по-
рушень квістії, бо не вважамо се-
бе аповні компетентними. Та й місця
в нас обмалі. Закінчення шкільного
року використовуємо для того, що-
б звернути увагу громадянства на
школу і молоді, на проблему вихо-
вання й росту молодого українсько-
го покоління. Без сумніву, коли є
яка ненормальність в тому всьому,
то це не вина молоді, тільки обопіль-
на: старшого громадянства і молоді
(думаємо про старшу молоді) і того
третього чинника, якому на імя: не-
залежний від нас обставини. Фактом
є, що ми живемо на переломі. І коли
ми, той перелом, та грань двох сві-
тів, — того, що згорів у подоміні
війни й писавоєнних потрясень —
і того, що у важких болях перехо-
дить кристалізаційний процес, — так
завготів на нашому громадянстві,
то тим більше він мусів завготіти
на молоді.

Але пора вийти зі стану апатії
й пасивізму, пора спільними зусил-
лами кувати нове життя. А в тому
новому житті найважливішим і найцін-
нішим капіталом є людський капі-
тал, а в ньому молоді: надія й будуч-
чина нації.

Молоді вертає до різних хат, з
гамірних міст на тихі села. Нехай же
вона час відпочинку обєднає з ко-
нечною контемплатцією. Нехай при-
ймається над ріжними актуальними
питаннями, нехай не відтягається
від громадського життя, головню о-
світнього. Нехай студіює життя, не-
хай зблизиться до народу, нехай із
заківавленням підходить до народу,
до його бажань, потреб і змагань,
нехай зіллється з ним в одню нероз-
ривну ціле, нехай вже сьогодні
вчиться працювати, бо „праця єди-
на з педолі нас вирве“. А ви батьки,
не відвертайтеся від молоді, не від-
носіться байдужо до неї, прислу-
хуйтеся до її думок, старайтеся її
вразувати, справляйте її скіблення,
винищуйте всякі шкідливі, наносні
впливи, виривайте недовірливість і
закидуйте ту прірау, яка повстає
між Вчора і Нині, а яка при нашім
байдужості може бути пропащою.

Бажачи нашої молоді гарного,
оздоровлюючого відпочинку, баж-
аємо їй одночасно швидко перейти
кризу перелому і ступити на шлях
відродження, що буде одночасно на-
шим всенародним відродженням.

Українське учительство в сучасний момент.

На передодні Загального Збору „Взаємної Помочі“.

В органі „Взаємної Помочі Українсько-
го Учительства“ („Учительське Слово“, ч.
7.—8.) появилася характеристична стаття
„Наші досягнення в світі фантис і цифр“.
Підзаголовок: „Програма статті перед
Загальним Збором ч. VII. 1928“. В статті м.
ін. сказано:

„Більшість пламенних закликів органі-
заційного проводу, — тих, що йдуть на
безпосередню вигоду самому учительству,
і тих, що мають служити народові, відби-
ваються від масової інертності учитель-
ства немов від твердого граніту. Так було
і всіми закликани до масової суспільної
праці, так сталося з закликани до активної
праці, так сталося з закликани до участі у
виборчій акції, так є нині з за-
кликом до організації матеріальної взає-
модопомогли в ділянці посереднього фонду
і таксамим і далі готово бути з всіма по-

чищеннями для добра учительства або ці-
лого народу“.

Наведемо гірші слова зілюстровано циф-
рами і фактами з внутрішньо-організацій-
ного життя учительства і з участі його в
культурно-освітній економічній та політич-
ній діялках національного життя.

Актор статті остерігає:

„Нам не влізло обдурувати себе да-
льше гірською авторекцією та самооб-
маном у той час, коли поза плечима пра-
цюючих членів та небогатих (ідейна)
одиночків стоїть в тисячі українських учи-
тельств живуча розпорошеність та пасивно при-
глядують до життя асоціальні елементи (ідейні)
та антигромадські елементи організації. Вони са-
мі, ведучи життя в бездіяльності і в без-
печності, відвертають очима від життя“.

Понеділок, 2. липня 1928, год. 8. веч.

свої ім. ЛИСИКА

ВЕРТЕП НАШИХ ДНІВ

Галицькі Чини і Ле-Ле 2-2

розкладом ідейніше оточення і безчестя
достойне імя народного учителя“.
Учительство не є війном. Вся наша у-
рядницька інтелігенція переживає кризу,
давно перестала відігравати провідну ро-
лю в житті народу. А все це життя куди
повніше, куди буйніше, як було перед вій-
ною. Головний титар організаційних змі-
нань на всіх царинах національного життя
пересунуся на плечі нових людей, неза-
лежних від держави, тісно зв'язаних ви-
ключно з розбудовою тої чи іншої націо-
нальної установи. Ясна річ: чим сильні-
шою буде організаційна сіть усіх ділянок
нашого національного життя, тим певні-
шим буде положення урядницької інтелі-
генції. Помімо адала вона на ласку й не-
ласку уряду. Перед кількома роками з за-
ліщицькою повіт і на місці випадок, що
учителя перенесли „де вигледує служ-
бових“ — за оснування церковного хору.
Чи на такі вибрики дозволяє собі шкільна
влада, знаючи, що вона наядуть масовий
відгомін?

Українське учительство мусить собі до-
казати асудати свою роль в змаганні
нації в сучасних умовах. На нашу дум-
ку поруч своєї місії в школі воно мусить
в першу чергу тісно зв'язатися з культур-
но-освітньою та економічною розбудовою
життя нації.

На жаль, теперішній провід учительства
не числиться з кризою, яку переживає
наша урядницька інтелігенція і свою енер-
гію виладоував в останніх часах голо-
вним чином на боротьбу з вітриками, зво-
леними в учительство, що найважливішою
справою для поправи його долі є перефор-
мування найважливіше учительських кан-
дидатів до польського союзу. Бож годі
наше назвати, як боротьбою з вітриками,
кампанію, розведену в „Учительському
Слові“ проти Центрального Комітету У-
країнського Національно-Демократичного
Об'єднання в зв'язку з виборами. Кілька
скаів у відповід на випаді „Учительського
Слова“.

В теперішній Парламентарній Репрезен-
тації є всього двох послів-державних служ-
бовиків, а саме: а. Д. Величківич (нар.
учитель) і в. м. Рудницька (учителька
семінаря). Економія сил диктувала не вта-
гати до Парла. Репрезентації більшю сід-
кість державних урядовців. Бо польський
союз — це не австрійський парламент, а
роль нашої Репрезентації в ньому зовсім
лишня, як колиш роль галицької репре-
зентації у відносинах парламенту. Напа-
даючи на УНДО в „Учит. Слово“, провів
учительство чомусь підкреслював, мо-
лава — учительство має тільки одного
представника в Парла. Репрезентації, а саме
пос. Величківича. Пос. і. Лисичка
догверілих керманій „Взаємної Помочі“
чомусь не хочуть уважати учителем. Хоч
пос. Лисичка, в 1920 р. кооптований до
Народного Комітету як учитель, (а од-
разу вибраний на Народні Зібранні) з до-
ручення партії перекладав відомою орга-
зації учительства. Батько трудів в громад-
стві у розбудову „Взаємної Помочі“ та
П. агена, був її єй референтом Народного
Зібрання в складанні партії, вислов-
лював статтями про міжпарламентське
українського учительства, який матері-
ал для меморіалу до Центр. Народної і. а.
ли для меморіалу до Центр. Народної і. а.
Тепер він т. ольк керманій „Взаємної По-
мочі“ перестав чомусь бути учителем (сам
назавоювався).

І ще одне. Однією з грібів рідкого
жизня українського в сучасний мо-
мент є відношення до держави. Тим
Одні і другі в даному відношенні.

разку Вам, не лаяйтеся на того не-
вмілого інженера.

— Там нішу поезії, бо муха, бо чума,
то не може писати!

Писати поезію — гріх нехвалений, але Ви
кажете: мушу. Гм? Хіба пишете ви за-
мовлено по 10 сотиків за рядок? Я при-
знаюся, не знаю нічого про мушу. Кажете:
Не може писати. Дивно! Мухи снім очі
і такій мизці до вічних мрій?!

— Прошу Вас дуже напоїти мене якийсь
любимий віршиком, але по польськи, бо я
збираюся відвідати товаришів п. Зосі в аль-
бом. Хотіла б показати оригінального, а сама
по польськи вірши не напишу!

Ваше бажання сплинуло між іншим мою
ніжкою. Я намовляла не писати, бо по
польськи пишу ще важче, як по українсь-
ки. Але радію, що мушу так згодилася
нашати. Думаю, буде чудно надати. По-
чаток вже слабкий, але зате дуже швидко за-
кінчується.

Ось він:

Wyżle Zosia na brzoze gaju
I wesolo sobie spiewa.
W tam nadlatla Tatar drziki
I do lasu ja porwala!

Czego Ci z całego aerca duszy
kochająca Cie
X.

Не робіть собі нічого з того, що є
„тутки“ і „порєва“. Це англіканське потре-
бою риму, а в моєї сучасній гетіні нази-
вається воно: Isentia poetica.

Здоров'я сердечно
Галектій Чіпка.

НОВИНКИ

— Нашим читачам до відома. Від най-
ближчого числа виходитиме „Діло“ кож-
ного дня в 8 год. рано.

— Втом до „Маслосоюзу“. Маслосо-
вий союзник так хитро, що навіть ало-
ді хотів би при ньому підправити свої
фінанси. Вчора, на перший звітний раз,
завісаві алоніки віддали злов-
жас „Маслосоюзу“ на муз. Коопішні і з і
розрахунок першу частку, до заміни тільки
записи. Опісля передірали другу, де
завісаві гроші. Все йшло як по маслі, але
тоді в опісля і вони пішли, записи-
ючи, записи для альбому поезії, спі-
ли своїх палат.

— Особисті вісти. Дня 26. 6. 1928 від-
бувся промова на докторській медичній
Інституції Степана в Школі, по-
Росетин, у Масеріновому Університеті
в Берлі Мор.

— Український деїстичний французь-
кий мовою в Перині потім виходить 9-го
числа п. п. „L'Ukraine Nouvelle“ („Нова
Україна“). Це деїстичний радіофіль-
мів; хто його редагує і хто є відпо-
відальним редактором, у ньому не зна-
чено. 6 не 4 сторінок малого формату,
оповідає без журналістичного стилю, во-
всім не в дусі тих чужинців, для яких
вони призначені. Статті або надані або
студій, неперерваний фактичний мате-
ріал, і то зовсім нелітературною фраз-
атурою.

— Вечір славишної пісні органі-
зували у Варшаві білоруські діти під
приводом дит. білоруської філармонії Пан-
дівана. У програму входили пісні російсь-
кі, українські, польські та білоруські,
а виклад композитора К. Галтовського,
інструментальний хор і софістами. Вечір
мав великий успіх.

— У шкільній цюроз гірша. В Лодзі 16-
літній учень торговельної школи Ян Міс-
тин, діставши але свідомість, скріпив
кільце релігійного революціонера до вчительки,
але її не влучив. Вчителька дістала пер-
шого ступ.

— Львівська хроніка. Львівський тре-
тий сестер вступив на 2 міс. записався на
мистецтво дитини 19-літню Афію Май-
на і обробочного пошуку. — 33-літня Ма-
ря Шалюк у першому розмові з ви-
знає денатуральний спирт.

— Спосіб на домашній клопоту. Леон
Шварцман прийшов до поштового кон-
спіру у Львові і заявив, що на вул. Гер-
мані напад на нього бандити та огра-
били із грошей. Коли в дитині його при-
стали до отримання подробиць напа-
ду, він признався, що все по його відду-
лу під впливом кепських нервів. Його
сестричці Норці є під впливом домашніх
завантур, а ці авантюри під впливом ке-
пських фінансів. Цікаво, як це добродій
Шварцман уявляв собі, що за його до-
помоги поштовий вилучити до його кишені
гроші!

— Річні вісти. На підні Англії холо-
до: Річний Фольдстона виймає сніг.

На німецькій частині Штатів арешту-
вали кількох дипломатичних офіцерів, що
пробили прогукати. Данський посол у Вер-
дні заявив протест. — Балтійський ко-
роль з війською відійшов до Копенга. — Ба-
кайзер Вільгельм заїхав до Дорн ле-
тунів, що на „Ворман“ ішли до Амери-
ки: Бенк Гуменфельд та Фішорек; у
перших днях липня він організує в їх-
ню честь свято. — На 1927 р. відішало
Англію 143.722 американських туристів.
— В одній мистецтві а Панама найшли
сиринку Отруєння, а підписом мист-
ця; сиринка має величезну вартість.

— Рекорди. Кількадесяті париських
стрійців організували мистецтво на ти-
ту „маєстра“. Кандидати в цих амаган-
них свого мистецтва мали вийти живо-
ту голову, виконати поклона електрич-
но і зробити записку. Рекорд побив фри-
шер Поль Жанні, зробивши це все пре-
гарно за 18 мін. 25 секунд. Скільки-ж ча-
су треба на таке прищеплення живої
головки значимому майстрові! — У по-
дій вільфортської філармонії „Чоловік, що змі-
стився“ голландську роль грав, приборчав
вока. Цей драк діставав підчас анімол
під філармонією 2000 золотих тяжило. — Ал-
гайське кінове товариство робило аним-
ації історичної філармонії в Галгогу. У між
ліній ордену св. Іоана приневолюють
до вітчі вісників, завоювання Шотлан-
дії. Від, як казав епіграф, малі тривати
чверть години. Статисти так захопилися
своїми ролями, що гри не можна було
припинити. На полі битви було 30 дій-
во ранених.

— Жарту природи і людей. Минулого
тижня балтійське містечко Нювеа Ле
Вом бачило єдине з собою роді свято,
що трапляється раз на кількасот літ.
Вур не шибко трьох сестер Воєнмис-
трівачок: Філономі, Марії та Діомефі-
лі. Вей три „дівчини молоді“ були до себе
так близько, що їх мужі ледви відрізня-
ли їх від себе. Ці сестри мають ще 12
братів і сестер.

— Сучасний посол. Вибірні франц. міста
Восе рішили знакувати бенкетом
свого нового посла Жака Ерара. Тимча-
сом у день призначений на бенкет, пар-
ламент радил над законопроект про
стабілізацію. Якежжя зробити? Ерар ви-
ніс із цього клопоту в честь. До полу-
ди сидів у парламенті. Потім поїхав аз-
том на летючий майдан за Париж і
літаком полетів до Воже, де встиг як-
тись на кінець бенкету. Виглядом ко-
ротку промову, виняв чару шампансь-
кого і в 6 год. поїхав. Янову сидів у Бур-
бонській палаті.

— Пари замісць цвинтаря. Московсь-
кий совет — шибко „Ветерина Москва“ —
проектую зачинити Александрівський цвин-
тар і завести на його території великий
приватний парк на 15 десятинах. Кре-
дари мерів, що спочивають там, змо-
жуть складати амант, чи хотять, щоб
зберігати могили їхніх близьких. Ті моги-
ли, щодо яких не буде ніяких амант, віри-
нять із землем.

— Московський царин щезають. Мос-
ковський „совет“ рішив знищити цього
року такі старі будівлі: першу і дві-
літню св. Миколая, давнішу і „трапез-
ну“ Олександрівського монастиря, давнішу
Казанського собору, давнішу Ваган-
цівський цвинтар. Ладозьку каплицю,
де ховалися на Сокольниках, першу Па-
рковий. Підняли і церкву Трьох Святі-
телей. Як на один рік — то хіба доволі!

— Нарушена англіійська традиція. Вур-
шій предсидник англ. палати т. зв. спі-
кер, Уїтлі, відмовився „з особистих
причин“ від почетів лорда, признавши
йому королем. Це адинавало оганьку
англійську офіцію. Від 1793 р. пакує в
Англії традиція, що кожний „спікер“, ко-
ли покидає становище в парламенті, стає
„лордом британської палати“. За 150 літ
іє 11 спікерів двоє, тоді пішло на пенсію,
дістало титул барона, а дев'ять титул ві-
конта. Король запропонував Уїтлі титул
віконта, а коли домігся про його
відмову, доручив прем'єрові Бодуїну
шукати йому пропозицію у Палаті проку
виплати Уїтлішій документи пенсії 4000
фунтів. Ця пенсія корисна для нього,
ліл плата завізана в його дотеперішній
становище. Одержуючи 5000 фунт. плат-
ти він мусів утримувати у Вестмінстер-
ській палаті 50 кімнат, 10 ліжок і ве-
лике господарство. Річно мусів давати
5 офіційних обідів і два раїти в ти-
сячю гостей і на власний разумок при-
мати частіх гостей із чужини.

Всі українські діти до української шко-
ли! — Хто мине рідну школу і посидів
дитину до чужої школи, той ворог сво-
ї дитини й української нації!

Бірка.

Гроші.

Американський долар 8:57:30—8:38:00
американський долар 8:51:50—8:52:00, чеська
корона 9:26:33—9:26:46, австрійський ші-
лінг 1:23:50—1:26:00, румунська лєя 0:05:50
— 0:05:55, французький франк 0:35:00—
0:35:15, нидерландський флорін 1:71:50—
1:72:00, фунт стерлінгів 43:40:00—43:70:00,
радянський червонець 25:00—25:50.

Золото: 30 корон 36:30:00—36:30:00,
20 франків 34:50:00—34:50:00, 30 німецьких
марок 42:40:00—42:70:00, 10 російських
рублів 47:00:00—47:50:00.

Срібло: Австрійська корона 0:68:00—
0:68:50, 5 австрійських корон 3:50:00—
3:60:00, австрійський флорен 1:75:00—
1:80:00, російський рубль 2:90:00—3:00:00,
копійки за рубль 1:45:00—1:50:00.

Збірна.

Пшениця дівська 53:25—54:25, пше-
ниці селянська 52:00—53:00, жито галицьке
44:50—45:25, жеміє галицький броварий-
ний 41:00—42:00, ячмінь на мизно 41:00—
42:00, ячмінь пастівний 35:25—36:25, овес
галицький 44:25—45:25, кукурудза румун-
ська 42:50—43:00, баварська пророслова
0:00—0:00, фасоль біла 65:50—70:00, фасо-
ля колірова 45:00—50:00, фасоль краса
60:00—65:00, горох під-Вікторія 63:00—
68:00, горох пізній 52:00—57:00, бобик
40:00—41:00, мішанка пастівна в зерні
00:00, ячка 32:00—35:00, сіно солодке кра-
єне прасоване 14:00—15:00, сіно солодке прасо-
ване 5:00—5:25, гречка 46:50—48:50, хмів
71:25—73:25, хмів сивий 21:00—22:00, рі-
пак сивий 71:00—73:00, мука пшенична
40 при. 90:00—90:00, мука пшенична 50
при. 80:00—80:00, мука житня 65 при.
71:00—71:00, грисів кукурудзяний 67:00—
70:00, мука кукурудзяна 49:00—51:00, отру-
би житні 28:75—29:25, отруби пшеничні
24:50—25:50, крупи гречки 89:00—91:00
пшено 85:00—87:00, крупи ячмінні 66:00—
68:00, пшеника 64:00—66:00, просо красе
47:00—49:00, макухи динні 49:00—50:00,
коношини красна 220:00—250:00, мак си-
вий 115:00—125:00, мак сивий 92:00—102:00.
Мішки ютові виробу Страком Варта 1:65
—1:70, мішки уживані добрі 1:25—1:30.

Дописи.

БОГОРОДЧАНЩИНА. (Пригадка пе-
ред відлупом у „Синті Менішському“).
Поетамі опісана, істориками опісана
політична слава монастиря „Манівський
Світ“ (побит Богородчани), під якого
зарядом були всі монастирі в Галіччині
й Буковині, а навіть деякі в Бессарабії,
спілка шорічно в день Різдва св. Іоана
тисячі-тисячі побожних наших прочан
та заєбляла красотою свого помеш-
чя і святою пам'яткою багатьох чужинців,
часто аж із заграничі. У оті „Бажено-
го каміня“ в Богогородчанській анахорит-
ні цьому містам освіченому місці по-
божні відлуповували ік і показували на свої
душевні і тілесні раїти, а обдеревля на
градцях неважко. Діалого не не тільки
в часі існування того славногоскит-
ського монастиря, але й по його занево-
нісарем Йосифом П. 1787 р. З великим
виступом і громадським обривом тут в
день 7. липня протікає в наших землях.
Во не не є анібудь місце, це місце істо-
ричне, де спочивають тільки останки бо-
гогородчанських чарів, це місце сховано перед
невірною татарою, це місце, де спочи-
ває останній український гетьман Іван
Витосський зі своєю дружиною! Тому,
що ця наша пам'ятка і є реальна і є
народного погляду сльма в майнішній
є великим відлупом пів сотні літ
освічений традиційний відлуп в прозе-
сильному помешчя, на разі болей із су-
спільного парохі, а торжественним бо-
гослуженням і відлупованим мажма.
Це поступак віри і народності, посту-
пак часу. Тому дозволити духовенство
повинно відлуповано заграти своїх наро-
дних до громадської участі в цьому тра-
диційному святі і само жити участь,
щоб не постигла і що справді першоряд-
ну релігійну й народно твердую дола
меморіалу в „Лінійках коло Бережан“,
визоретаного нашими дбайливішими
судіями в свою користь і славу, або ве-
решила в руці варшавського прав-
ослава, котрі в останніх роках звертали
на неї своє бачче око.

БОЛЕХІВЩИНА. (Прогулянка на мо-
гили Н. Кобринської. — Почини живо-

Як казково опалена

Одним 2336-2-2

Без веснянок!

Це можна виступити тільки через

Лешніцера

мистецтво і мило

вироблений продукт, який, проте

ВЕСНЯНОК

і починкових планів.

В одній з прогуків мистецтва 214, який
233 — Де його можна, прайм і фірмі!
Антика Дрого і Схід, Болгарія

ної організації в Волехові). Кружок
„Союзу Українок“ у Стрию під про-
водом п. радянської Веселоскопії укладу
у липню дня 17. червня п. р. прогуляку
на могили пок. Н. Кобринської в Воле-
хові. До участі в відвіданні могли
письменники запрошено також жіноцтво
з Калуша, Долини й Волехова. До пр-
решкоди пізку пшанованого святої.
Заохочено тільки мішки на могили. По від-
віданні могли зібратися прогулякою
й українське жіноцтво Волехова і с-
Ерстера, де прочитано два реферати:
1) реферат п. Веселоскопії „Про за-
чіння Н. Кобринської“ і п. Степанової
„Жінка в історії й літературі Укра-
їни“. По рефератах відбувся коротка
дискусія, на якій рішено приступити до
оснування аружка „Союзу Українок“
у Волехові і зачати акцію в справі по-
ставлення пам'ятника на могили Н. Ко-
бринської. Могила Кобринської забула,
на ній нема навіть зазначеного до-
решкового хреста! Крайня пора, щоб
на ній станув пам'ятник. Це обов'язок
українського жіноцтва. — *Болехівський*

ВІДОЗВИ й КОМУНІКАТИ.

Спорт. Т-во „Україна“ до українського
громадянства.

Після зупинення Спорт. Т-ва „Укра-
їна“ в члені Львівського Окружного Со-
юзу Колосного Мата („Львівські Звіздові
Острівниці Північ Ножів“) підняли зоро-
ж Товариству чинити негідну заміну
проти нього, не погоджуючи при
ньому з усімами настановами. Провід
Спорт. Т-ва „Україна“ звинувачує за відпо-
відне відлуповити за ці нападці зазначили
енергі в справі над розвитком Т-ва — в
тії добріх мрі, що розай і поступу Т-ва
переконані і сльми, що шлях, на який
Т-во зупинило, в теперішніх обставинах
однаковий, який веде до пили, а пиль на-
ша — піднесення українського спорту
до рівня, на якому стоїть той наш
ближчий і дальший суєцтв. Але тому, що
підкопування й напади на Т-во не пере-
владають, звинувачує за нападці полати
до відома нашої суспільності притягну
й умови виступаючого нашого Т-ва до
ЛЗОПН, щоб докладно висвітлити цю
справу.

Згадано відомо, що після великої вій-
ни зросло серед усього народу сльма зела-
ке замишлявання до спорту. Цей над міру
абсолютний гіл до спорту бундизм і се-
ред наших молоді, для не мають своїй
спортивних товариств, записуються чте-
льно до чужих клубів, там замишляють
і пропадє поволі для нас пілком — де-
націоналістично. Вей мистецтво нашого
клубу на наших землях мають позначити
відсоток членів-українців, переважає ре-
місничий молоді, а де а них там робота-
є, бачимо хочби в того, що грають проти
„України“, грають найбільше ан-
тимо і брутально. Для дозволу заведено,
що оба виключені судилом грачі „Барану“
за брутальну гру проти „України“. Я
віл і Олександрів (Олександрів), є українським.
Тому нашим завданням мусить бути
творити найкращіше соціальні спортивні
товариства, гуртувати в них нашу
ремісничу і підліткову молоді, бо ми ма-
ємо варті без цього елементу — ми ма-
ємо нагоду перекозати на друге та-
лавно. Таке завдання має перед собою
і його перекозати в життя і Спорт. Т-во
„Україна“. Мало хто знає, сльми сль-
ми, труду і полати вийняти відлуп
на те, щоб поступити варшаві відлуп
хотіли мизмаку а рух.

Коли діло наладжено, коли гетьмане-
тована українські дружини козацького на-
ча, варшаву перед Т-вом мизмаків пе-
релона, а сама виключені протестувати
з інших мизмаків було розраховано ана-
гання. Треба знати, що всі пильові, жи-
доскі і мизмакі клубу зуродовані в
ЛЗОПН і по статуту є сльми мистова-

